01/11/2020

“Η εμπειρία της Ορθόδοξης Εκκλησίας, είναι ότι ζούμε μέσα στο φως της Αναστάσεως Του”

/ Ενορίες

Μία ακόμη εκδήλωση στο πλαίσιο της σειράς «Ελεύθεροι διάλογοι», του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…», του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 30 Οκτωβρίου, στο Πνευματικό Κέντρο του Ναού.

Συμμετείχαν ο Αρχιμανδρίτης π. Εφραίμ Τριανταφυλλόπουλος, Θεολόγος και Κοινωνιολόγος, Πρωτοσύγκελος της Ιεράς Μητροπόλεως Σισανίου και Σιατίστης και ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Σπυρίδων Βασιλάκος, Θεολόγος, Διευθυντής του Ραδιοφωνικού Σταθμού «Βοιωτική Εκκλησία, σε έναν ελεύθερο διάλογο.

Παρακολουθήστε:

Η συνάντηση, πραγματοποιήθηκε χωρίς την συμμετοχή ακροατηρίου και μεταδόθηκε ζωντανά από το διαδίκτυο, μέσα από το κανάλι του «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…» στο YouTube.

Ο διάλογος των δύο Πατέρων, κινήθηκε ελεύθερα, χωρίς κάποια προκαθορισμένη θεματολογία.

Σταχυολογώντας λοιπόν, και στο σημείο που αναφέρθηκαν στα πάθη, σημείωσαν ότι τα πάθη είναι ερωτικές δυνάμεις της ψυχής που ξεστρατίζουν και κολλάνε σαν την βδέλλα, σε αντικείμενα και πρόσωπα, πόθου και πάθους.

Και καλούμαστε, ζώντας βίο εκκλησιαστικό, δηλαδή λειτουργούμενοι μέσα στο Σώμα και το Αίμα του Χριστού, και αγωνιζόμενοι πνευματικά μέσα στο σκάμμα της Εκκλησίας, αυτή τη δύναμη της ψυχής, να την βάλουμε σε ένα διπλό αυλάκι, την πορεία προς τον πλησίον και την πορεία προς τον Χριστό.

Αυτή η σταυρική πορεία, η οποία πονάει στην αρχή, είναι αγώνας. Αλλά σταδιακά αυτός ο αγώνας γίνεται η πεμπτουσία της ζωής του ανθρώπου, να μορφώσει Χριστό στην καρδιά του. Δεν χρειάζεται κανένα πάθος να χαθεί, αλλά όλα να μεταμορφωθούν εν Χριστώ.

«Στην προσπάθεια του να ξεριζώσει τα πάθη, ο άνθρωπος γίνεται ανέραστος. Και μπορεί να ξεριζώσει πολύ δυνατές καταστάσεις της ψυχής του.

Θέλουμε ανθρώπους με ορμές. Και μπορούν να στραφούν αυτές οι ορμές των παθών, και να γίνουν ορμές αρετής. Όπως βλέπουμε την ορμή και το πάθος που είχε η αγία Μαρία η Αιγυπτία, ξαφνικά να γίνεται μία ορμή μετανοίας, προσευχής, ταπεινώσεως.

Ο Χριστός δεν πετά τίποτα στον άνθρωπο, τα πάντα αγιάζει και μεταμορφώνει.»

Ο κόσμος, το κακό που νικάται από την παρουσία του Χριστού, το κοσμικό φρόνημα, θέλει και ζητά θύματα για να μπορεί να πορεύεται. Από την μία βλέπουμε τον κόσμο να γεννά θύματα και από την άλλη τον Χριστό και την Εκκλησία, να φτιάχνει θαύματα. Γιατί ένας μεταμορφωμένος άνθρωπος, είναι θαύμα, τόνισαν χαρακτηριστικά.

, από την ημέρα και την ώρα που ο Χριστός αναστήθηκε. Και όλοι βρισκόμαστε και κρινόμαστε μέσα στο αναστάσιμο φως του Χριστού.

Πως είναι δυνατόν ο άνθρωπος να προσπαθεί, να αγωνίζεται και να έχει τόση θλίψη, που εκφράζεται και στην καθημερινότητα του, στον λόγο του, στα έργα του

και σε ότι δημιουργεί;

Στο ερώτημα αυτό, οι δύο Πατέρες απαντούν ότι ο αγώνας αυτός δεν γίνεται για τον Χριστό. Πρέπει ο αγώνας μας να γίνεται για την δόξα του Χριστού. Εμείς συνήθως τον κάνουμε για την δόξα της δημόσιας εικόνας μας, που είναι ένα είδωλο που έχει θρονιαστεί καλά στην καρδιά μας.

«Και στόχος της πνευματικής ζωής είναι, το είδωλο αυτό, να γκρεμοτσακιστεί μέσα στην καρδιά μας, όσο κι αν μας πονέσει αυτό. Ο πόνος αυτός είναι λειτουργικός και θεραπευτικός. Σημασία δεν έχει τι κάνει κανείς, αλλά πως το κάνει και για ποιόν το κάνει.

Είναι σημαντικό να νιώσουμε, το πόσο άνθρωποι ήταν οι άγιοι. Και είναι πολύ σπουδαίο γιατί γίνονται οικείοι μας, συγγενείς μας, φίλοι μας. Αλλοίμονο για τον άγιο που είναι ενήμερος των αρετών και των χαρισμάτων του.»

Ακόμη και ο χρόνος μέσα στην Εκκλησία, γίνεται αφορμή για να ισχυροποιηθεί ο εγωισμός του ανθρώπου, το θέλημα του και για να κατοχυρωθεί, ως αυθεντικός ο λόγος του.

Για το θέμα του χρόνου, συνέχισαν οι δύο συνομιλητές, μας διαψεύδει και ο ληστής, ο οποίος, παρ’ όλο ότι οι Απόστολοι ήταν δίπλα στον Χριστό, εκείνος προεξάρχει στον παράδεισο.

Ένα πράγμα να μας απασχολεί, να ζούμε στην Εκκλησία, να κάνουμε μεγάλη προσπάθεια και αγώνα να αγαπήσουμε τον Θεό και τον πλησίον μας.

«Θα ματώσουμε στον αγώνα, γιατί και οι άγιοι, τα μονοπάτια τα οποία περπάτησαν, δεν ήταν στρωμένα με ροδοπέταλα. Να μορφώσουμε τον Χριστό μέσα μας.

Η μεγαλύτερη αμαρτία είναι ότι δεν ζούμε αυτό που μας δίνεται, η απουσία από το παρόν, να μην ζούμε το τώρα. Στο τώρα αποκαλύπτεται ο Θεός και έρχεται να μας βρει.

Όταν συναντάμε τον Χριστό στο τώρα και μας γεμίζει με μετάνοια, τότε η μετάνοια θάβει το παρελθόν, αλλά θάβει και το μέλλον, γιατί το αφήνει στην θεία πρόνοια.»

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς